

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/279/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315209680
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1315209680.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: N. N. N. , narodený dňa XX.X.XXXX, bytom G., N. č. XX, zastúpený JUDr. Sabínou Hodoňovou, advokátkou, Žilina, Mariánske námestie č. 31, proti žalovanej: S. J. K. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom G., N. č. XX, zastúpená JUDr. Martou Heidingerovou, advokátkou, Bratislava, Vysoká č. 32, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 6. marca 2018, č.k. 16 C 338/2015-219, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 6. marca 2018, č.k. 16 C 338/2015-219, - vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, **p o t v r d z u j e** ,
- vo výroku II., ktorým uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej v plnom rozsahu trovy konania vo výške, o ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, **m e n í t a k**, že žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.
- II. Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 6.3.2018, č.k. 16 C 338/2015-219, I. žalobu zamietol; II. žalobcovi uložil povinnosť v plnom rozsahu nahradiť žalovanej trovy konania vo výške, o ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 30.4.2015, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia v sume 7.000,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne počnúc dňom 25.4.2015 do zaplatenia a náhrady trov právneho zastúpenia. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v apríli 2013 odovzdal žalovanej platobnú kartu za účelom vyberania výživného pre jeho maloletú dcéru, ktoré mu bolo určené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 9.4.2013, sp.zn. 38 P 22/2013, vo výške 500,- € mesačne. Žalovaná použila platobnú kartu na výber výživného trikrát, ktorá skutočnosť vyplýva z priloženého výpisu z účtu a z výpovede žalovanej zo dňa 7.7.2014 v rámci trestného konania vedeného na OR PZ BA III pod č. ORP-XXX/NMV-BX-XXXX. Žalovaná v rozpore s vyššie uvedeným účelom a bez právneho dôvodu vybrala v období od 8.5. do 18.5.2013 z jeho účtu celkovo sumu 7.000,- €, čím sa žalovaná bezdôvodne obohatila.

2. Súd vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie vyjadrením právnych zástupcov sporových strán, výsluchom svedkyne, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že žalovaná bez právneho dôvodu vybrala z účtu žalobcu prostredníctvom platobnej karty v období od 8.5.2013 do 13.5.2013 spolu sumu 7.000,- €, čím sa bezdôvodne obohatila, preto je povinná žalovanú čiastku žalobcovi vrátiť. Bolo vedené aj trestné konanie (č. ČVS-ORP-XXX/MNV-BX-XXXX), v rámci ktorého žalovaná pred

vyšetrovateľom dňa 7.7.2014 zápisnične uviedla, že dňa 8.4.2013 obdržala od žalobcu platobnú kartu za účelom výberu výživného pre maloletú vnučku, vybrala 3 x 500,- €, pričom tieto výbery sú predmetom iného súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 19 C 339/2015, malo ísť o výbery na výživné za máj až júl 2013. Ďalšie výbery z tej istej platobnej karty, ktoré žalovaná vykonala následne, a to 4 x v sume 1.500,- € a 1 x v sume 1.000,- € sú predmetom tohto sporu. Uvedené je preukázateľné z predloženého výpisu z účtu žalovaného, pričom je nesporné, že žalovaná v danom čase disponovala konkrétnou platobnou kartou, z ktorej boli vykonané výbery. Tvrdenie žalovanej, že sa jednalo o peniaze na výživné pre maloletú dcéru žalobcu namietala ako nepravdivé dôvodiac tým, že výživné bolo určené sumou 500,- € mesačne, ktoré je dostatočné aj na úhradu nákladov spojených so sťahovaním mimo Slovenska, takže si žalovaná nemohla sama zvýšiť túto sumu až na 1.500,- €. Predmetné sumy nesúvisia so súdom určeným výživným, pričom žalobca neuzavrel so žalovanou žiadnu dohodu o tom, že môže vyberať prostredníctvom zverenej karty ďalšie sumy. Poukázala na zjavný rozpor v tvrdeniach žalovanej, keď sa jednak bránila tým, že sporné výbery z platobnej karty v období od 8.5.2013 do 13.5.2013 spolu v sume 7.000,- € mali slúžiť na vrátenie dlžnej čiastky ako i tým, že mali slúžiť na vyberanie výživného pre maloletú O.; namietla, že by žalobca dostával SMS správy o jednotlivých výberoch. V októbri 2013 žalovaná podala na žalobcu trestné oznámenie pre neplatenie výživného. Skutočnosť, že žalovaná nebola oprávnená vyberať z karty viac ako 500,- € na výživné, potvrdzuje práve vyjadrenie samotnej žalovanej pred vyšetrovateľom v trestnom konaní zo dňa 7.7.2014. Ďalej namietala vyjadrenie žalovanej v iných konaniach, že pri výbere z karty nevedela o výške výživného, nakoľko rozhodnutie o výške výživného bolo právoplatné dňa 2.5.2013, tzn. ešte pred výbermi z karty, nakoľko žalovaná bola prítomná na pojednávaní, na ktorom bolo o výške výživného rozhodnuté, pričom sa vzdala podania odvolania. Ako nepravdivé označila aj tvrdenia žalovanej ohľadom pôžičky pre žalobcu vo výške 45.000,- €, ktorá mala byť zahrnutá aj v dedičskom konaní po zosnulej dcére žalovanej (manželke žalobcu) s tým, že žiaden dôkaz o tejto pôžičke žalovaná nepredložila a nevyplýva ani z uznesenia o vyporiadaní dedičstva zo dňa 14.3.2017, č.k. 31 D 682/2012-268. Uvedená pôžička nebola daná iba žalobcovi, ale aj jej zosnulej dcére, keď z výpovede žalovanej dňa 7.7.2014 pred vyšetrovateľom vyplývalo, že žalobca žalovanej vrátil sumu 22.000,- €. K námietke premlčania poukázala na spomínané obdobie konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 19 C339/2015, v ktorom bolo rozhodované o tejto námietke tak, že na ňu nebolo prihliadnuté, pretože subjektívna lehota na podanie žaloby neprešla, nakoľko súd ustálil, že prvý krát kedy sa žalobca dozvedel o výberoch, bolo z oznámenia vyšetrovateľa v trestnej veci neplatenia výživného dňa 7.11.2013, kedy mu vyšetrovateľ oznámil, že má zameškané výživné v sume 3.500,- € a kedy žalobca prevzal výzvu na zaplatenie dlžného výživného, na základe ktorej uvedenú sumu uhradil. K tomu, či žalobca riadne platí výživné, či má nejaké zameškané výživné sa vyjadriť nevedela. Právna zástupkyňa žalovanej namietala premlčanie žalovaného nároku a opísané skutkové okolnosti ako nepravdivé, predovšetkým tvrdenia advokátky žalobcu, že žalovaná vyberala peniaze z účtu žalobcu bez právneho dôvodu. Uviedla, že sám žalobca jej poskytol platobnú kartu s PIN kódom za účelom výberu finančných prostriedkov na zabezpečenie starostlivosti o jeho maloletú dcéru, ktorá je zároveň vnučkou žalovanej po jej zosnulej dcére E. S.. Žalovaná bola v kontakte so žalobcom, vždy s ním telefonicky konzultovala otázky starostlivosti o maloletú dcéru, takže vedel o výberoch a ich účele, navyše mu vždy prišla SMS správa. Práve žalobca po smrti manželky a dcéry žalovanej, s ktorou mal v tom čase osemročnú dcéru O., sám žiadal žalovanú aj pred svedkami, aby sa o maloletú O. postarala, pretože on sám nedokázal zabezpečiť potrebnú starostlivosť. Súhlasil aj s tým, aby maloletú žalovanú zobrala do P., kde má rodinu a kde býva. Na základe toho bola maloletá O. súdom zverená do starostlivosti žalovanej, t.j. svojej starej matky rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 38 P 22/2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2.5.2013, v ktorom bolo stanovené výživné vo výške 500,- € mesačne od 1.4.2013, k rukám žalovanej. Žalovaná odišla s vnučkou O. do P. v júni 2013 a na výdavky súvisiace s presťahovaním a zabezpečením potrebných vecí, zariadenie detskej izby a podobne, vyberala peňažné prostriedky z platobnej karty žalobcu, ktorú jej za týmto účelom poskytol, so žalobcom bola v telefonickom kontakte a o výberoch vedel. K výberom dochádzalo aj pred rozhodnutím súdu o výživnom v čase, kedy výška výživného ešte nebola známa na základe dohody so žalobcom, že môže vyberať kartou z účtu prostriedky na starostlivosť o maloletú O., pretože žalobca chcel, aby sa žalovaná o ňu riadne postarala, čo prehlasoval verejne aj pred svedkami. Namietala ako nepravdivé tvrdenie žalobcu, že nesúhlasil s vycestovaním maloletej dcéry so žalovanou do P., nakoľko vedel, že žalovaná trvale žije vo P., kde sa vydala a sám chcel aby tam jeho dcéra žila, žalovaná sa o ňu starala s tým, že aj on sám sa tam časom prisťahuje, aby bol blízko dcéry. Uvedené je zrejme z originálu prehlásenia žalobcu zo dňa 21.12.2012 o svojom rozhodnutí a súhlase, aby dcéra O. bola zverená do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky, tzn. žalovanej z dôvodu, že jeho pracovná činnosť mu bráni v osobnej starostlivosti o maloletú dcéru.

Skutočnosť, že bezprostredne po pohrebe E. S. dňa 16.11.2012, žalobca chcel, aby ich spoločná dcéra, tzn. vnučka žalovanej, bola zverená do jej starostlivosti a žalovaná sa starala o jej výchovu a výživu z peňazí, ktorej jej poskytol, jednoznačne vyplývala aj z výpovedi viacerých svedkov vypočutých v trestnom konaní i z toho, že žalovanej za tým účelom poskytol platobnú kartu, čo potvrdzuje aj prehlásenie žalobcu zo dňa 21.12.2012. Žalovaná sporné výbery peňazí v máji 2013 realizovala po dohode so žalobcom, pretože mala zvýšené náklady v súvislosti so sťahovaním maloletej do P., žalobca o všetkých výberoch vedel, žalovanú žiadnym spôsobom neobmedzoval, žalovaná oznamovala žalobcovi koľko a na aký účel, navyše mal hlásenia prostredníctvom SMS správ, preto tvrdenie žalobcu, že sa o výberoch dozvedel až z oznámenia vyšetrovateľa namietala ako nepravdivé. Pokiaľ by mal žalobca pochybnosť, že žalovaná bude vyberať z karty sumy mimo ich dohody, tak by jej nezveril platobnú kartu, neumožnil ňou disponovať a mohol ju kedykoľvek zablokovať. Poukázala na to, že žalobca na maloletú O. dlhodobo žiadne výživné neplatí, ani iným spôsobom na jej výživu neprispieva a v súčasnosti dlhuje na výživnom cca 32.000,- €, z ktorého dôvodu bol na neho v rámci trestného prípravného konania vydaný zatykač; žalobca sa dlhodobo, asi tri roky, nenachádza na území Slovenska. K návrhu na zmenu zverenia maloletej, ktorý žalobca podal z dôvodu, že nechcel, aby maloletá vycestovala so žalovanou do P. uviedla, že konanie bolo účelové, bolo zastavené pre nedostatok právomoci slovenských súdov konať vo veci, pričom žalobca vedel, že žalovaná aj maloletá sa dlhodobo zdržiavajú vo P., čím je daná príslušnosť podľa miesta pobytu maloletej. Ďalej uviedla, že žalovaná v minulosti žalobcovi poskytla pôžičku vo výške 45.000,- €, ktorú doteraz nevrátil, ani ju už nevráti, keďže nemali spísanú žiadnu zmluvu, avšak žalovaná sporné výbery kartou z účtu nepovažovala za vrátenie tejto pôžičky, výlučne za prostriedky na zabezpečenie starostlivosti o jeho maloletú dcéru. Skutočnosť, že má voči žalobcovi pohľadávku uviedla len okrajovo, rovnako i to, že uhrádzala aj všetky náklady za byt po zosnulej dcére v G., na N. č. XX, ktorý je v podielovom spoluvlastníctve maloletej O. a žalobcu, ktorý je väčšinovým vlastníkom. Je nesporné, že kartu s PIN kódom odovzdal žalovanej žalobca, nemohlo ísť o krádež karty, žalovaná používala platobnú kartu žalobcu na úhradu výživného a na náklady spojené s presťahovaním maloletej O., ako aj na úhradu nákladov spojených s užívaním uvedeného bytu (platby za elektrinu a pod.) vo vlastníctve žalobcu a maloletej, čo žalobca vedel a nenamietal, preto nemohlo dôjsť na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu. Poukázala na predložené listiny, výpovede žalobcu a žalovanej v súvisiacich trestných a civilných konaniach, z ktorých vyplývajú rozporuplné vyjadrenia žalobcu ohľadom časového údaju kedy malo prísť k odovzdaniu karty - február, marec, apríl 2013, uvádza sa rôzna výška sumy, o ktorú sa mala žalovaná obohatiť (11.000,-€, 7.000,-€, 8.500,-€, 1.500,-€), v rovnaký deň podal žalobca dve žaloby na rôzne sumy, pričom tvrdil, že žalovaná stále disponuje platobnou kartou, ktorú ešte v júni 2013 nechala v byte na N., atď. Z výpovede žalobcu pritom vyplýva, že bezprostredne po pohrebe manželky v novembri 2012 odišiel zo Slovenska a tak nemohol prispievať na výživu maloletej O., výživné začal uhrádzať až po právoplatnosti rozsudku o uložení vyživovacej povinnosti (dňa 2.5.2013). Žalobca tak neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Z výsluchu svedkyne S.. F. S. - J., druhej dcéry žalovanej a sestry zosnulej manželky žalobcu zistil, že bezprostredne po pohrebe jej sestry E., dňa 16.11.2012, žalobca chcel, aby jeho maloletá dcéra O. odišla do P. aj so žalovanou, aby sa o ňu starala s tým, že on si neskôr tiež vybaví trvalý pobyt a odíde za nimi. Povedal, že musí odísť na služobnú cestu a dcére O. dal mobil, ktorým s ňou komunikoval, rovnako telefonicky komunikoval aj so žalovanou. Začiatkom roka 2013 žiadal od nej, aby mu dala občiansky preukaz a technický preukaz od auta, ktoré bolo napísané na zosnulú manželku a chcel auto prepísať na ňu, čo odmietla. Neskôr prišli za ňou do práce kamaráti žalobcu, vzali jej technický preukaz a kľúče od auta, neskôr jej ich vrátili, prepísané na žalobcu. V súvislosti s odovzdaním platobnej karty uviedla, že večer pred pojednávaním vo veci zverenia maloletej O. do starostlivosti žalovanej, v apríli 2013, doma s matkou (žalovanou) chystali večeru, prišiel žalobca s kamarátmi a synovcom, zavolať si žalovanú a ňu do detskej izby, kde bola prítomná aj maloletá O. a povedal, že si je vedomý, že keď sa bude žalovaná o maloletú O. starať potrebuje peniaze a tak jej dal v jej prítomnosti platobnú kartu spolu s PIN kódom s tým, aby vyberala potrebné peniaze na vycestovanie do P. a všetky veci, ktoré potrebuje na zabezpečenie a bežnú starostlivosť o maloletú, napr. lekárske vyšetrenia, krúžky a pod., má uhrádzať z karty. Túto platobnú kartu, ktorú žalovanej odovzdal, si žalobca niekedy v období medzi aprílom a májom 2013 vzal na jeden, dva dni a potom jej ju opäť vrátil. K jednotlivým výberom peňazí z karty konštatovala, že vždy bola pri výbere prítomná ona, žalovaná a maloletá O.. Výbery sa uskutočňovali z bankomatov Sberbanky v Auparku, na autobusovej stanici Mlynské Nivy, Námestí SNP a bankomatu Tatra banky na Račianskej ulici, vždy chodili vyberať peniaze spolu, pretože boli známymi žalobcu sledované. Žalobcovi o výberoch chodili SMS správy a vždy keď vybrali peniaze, žalovanú telefonicky kontaktoval. Vedela na aký účel vyberá žalovaná kartou peniaze, nakoľko bola pri tom ako telefonovala so žalobcom, vždy ho o všetkom informovala a dohodla sa s ním. Potvrdila, že bola prítomná pri situácii, keď žalovaná

chcela vybrať jednorazovo sumu 1.500,- €, bankomat jej túto sumu nevydal, preto volala žalobcovi, ktorý jej vysvetlil, že denný limit je 500,- €, že má vybrať sumu na tri krát. Následne, keď žalovaná chcela postupne vybrať ďalšiu sumu, už na karte neboli finančné prostriedky. Okrem toho žalovaná uhradza od decembra 2012 všetky náklady spojené s bytom v Bratislave, na N. ulici, ktorý zdedili po smrti dcéry E. S., žalobca a maloletá O., v tomto byte bývala žalovaná s maloletou a ňou do júna 2013, ona sa z neho odsťahovala po odchode žalovanej a maloletej koncom júna 2013 do P.. Žalobca súhlasil s tým, aby dcéra O. odišla do P., o všetkom vedel, bol informovaný, nič sa nerobilo bez jeho vedomia i keď neskôr podal dňa 16.7.2013 návrh na zverenie maloletej O. do svojej starostlivosti. Podľa jej vedomostí, žalovaná po odsťahovaní nechala v byte na stole rozsudok o zverení maloletej O. do svojej starostlivosti a o povinnosti žalobcu platiť výživné spolu s predmetnou platobnou kartou, pretože na karte neboli žiadne peniaze. Napriek tomu, neskôr keď bola žalovaná s vnučkou O. vo P., žalovaná jej ukázala SMS správu, v ktorej sa žalobca pýtal prečo z karty nevyberá peniaze. Mala vedomosť o podaní trestného oznámenia žalovanou na žalobcu za neplatenie výživného, pretože žalobca na maloletú výživné riadne neplatil, posielal síce peniaze na výživné poštou, ale z neznámych príčin boli všetky poštové platobné poukazy vrátené žalobcovi, ako aj o tom, že žalobca je trestne stíhaný aj v iných veciach, za falšovanie úradných listín, prepisovanie áut. Právna zástupkyňa žalobcu výpoveď svedkyne namietala ako účelovú z dôvodu, že ide o bývalú švagrinú žalobcu po zosnulej sestre a dcéru žalovanej, ohľadom účelu výberu peňazí, keď najskôr tvrdila, že peniaze mali slúžiť na zabezpečenie presťahovania maloletej do P. a neskôr tvrdila, že išlo o výživné a náklady na byt na N., pričom tvrdenie, že žalobca súhlasil s presťahovaním maloletej dcéry do P. a dohodol so žalovanou, že kartou vyberie peniaze z účtu na úhradu nákladov s tým spojených, nemôže byť pravdivé, čo potvrdzuje skutočnosť, že dňa 16.7.2013 žalobca podal návrh na zmenu zverenia maloletej O. do svojej starostlivosti, pretože s jej presťahovaním do P. nesúhlasil. Z odpovede Sberbank Slovensko, a.s. zo dňa 5.2.2014, vydanej na žiadosť OR PZ v Bratislave III (č.l. 5, 49 spisu; č.l. 19 vyšetrovacieho spisu ORP-XXX/NMV-BX-XX) a informatívneho výpisu z účtu žalobcu ku ňu 30.05.2013 (č.l. 141 spisu) vyplýva, že za obdobie od 1.4.2013 do 5.2.2014, boli z účtu žalobcu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, kartou č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, uskutočnené sporné výbery z bankomatu Sberbank Slovensko, a.s., v dňoch 8.5.2013 v Polus City II, dňa 9.5.2013 na Nám. SNP č. 15, dňa 11.5. a 12.5.2013 na Mlynských Nivách č. 3, vždy vo výške 1.500,- €, dňa 13.5.2013 na Nám. SNP 15 vo výške 1.000,- €, tzn. spolu v sume 7.000,- €. Okrem toho boli vykonané ďalšie výbery po 500,- €, v dňoch 24.4.2013, 18.5.2013 a 19.6.2013, tzn. spolu v sume 1.500,- €, ktoré sú predmetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 19 C 339/2015, po tomto dni nebol uskutočnený kartou do 5.2.2014 už žiadny výber. Podľa prehlásenia žalobcu zo dňa 21.12.2012 (č.l. 182 spisu), ním vlastnoručne podpísaného pred notárkou JUDr. Miriam Hrotekovou, Notársky úrad Bratislava, žalobca výslovne prehlásil, že súhlasí s tým, aby jeho maloletá dcéra O. N., narodená dňa X.X.XXXX, bola zverená do náhradnej osobnej starostlivosti starej matke, tzn. žalovanej z dôvodu, že vzhľadom na jeho pracovnú činnosť je nútený ustavične sa zdržiavať mimo územia Slovenskej republiky, čo mu bráni, aby sa riadne staral o výchovu svojej maloletej dcéry. Z výzvy Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III, obvodné oddelenia PZ Bratislava Nové Mesto - východ zo dňa 7.11.2013, č. ORP-XXXX/NMV-BX-XXXX, mal preukázané, že žalobca si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť od apríla 2013 do októbra 2013, je tak povinný uhradiť zameškané výživné spolu vo výške 3.500,- €. Z uznesenia o vyporiadaní dedičstva zo dňa 14.3.2017, č.k. 31 D XXX/XXX-XXX (č.l. 163-166 spisu) vyplýva, že majetok po zosnulej Z.. E. S., K., nadobudli žalobca a maloletá O., ako zákonní dedičia, vo vzťahu k nehnuteľnostiam (byt v G., N. č. XX) každý v podiele 1 k celku a vo vzťahu k hnutelným veciam, aktívam a pasívam, každý v podiele 1. Aktíva - šperky a pasíva - zostatok pôžičky poskytnutej poručiťke a jej manželovi vo výške 27.000,- € a ďalšie trovy pohrebu vo výške 5.740,- €, neboli zaradené do súpisu majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a dedičstva po poručiťke, nakoľko ich existenciu žalovaná poprela, resp. sa ich existencia v dedičskom konaní dostatočne nepreukázala. Zo spisu Okresného súdu Bratislava III., sp.zn. 38 P 22/2013 zistil, že rozsudkom zo dňa 9.4.2013, sp.zn. 38 P 22/2013-34, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 2.5.2013, bola zverená maloletá O. N., narodená dňa X.X.XXXX, dcéra žalobcu a nebohej dcéry žalovanej Z.. E. S., K., zosnulej dňa XX.XX.XXXX, do náhradnej osobnej starostlivosti žalovanej (starej matky maloletej) a žalobcovi (otec maloletej) bola uložená povinnosť prispievať na jej výživu sumou 500,- € mesačne, počnúc dňom 1.4.2013 k rukám žalovanej, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred; rozhodol na základe návrhu žalovanej zo dňa 5.2.2013 na zverenie svojej vnučky do náhradnej osobnej starostlivosti a o výživnom, s ktorým žalobca v celom rozsahu súhlasil, pretože on sám nemôže svojej dcére poskytovať starostlivosť, keďže sa pracovne zdržiava v zahraničí a na Slovensko prichádza iba raz do mesiaca na pár dní aby bol s maloletou s tým, že prispieva na výživu maloletej sumou 500,- € mesačne, je s ňou v telefonickom kontakte a starostlivosť starej matky považuje za vyhovujúcu a v záujme maloletej dcéry. Zo spisov Okresného súdu Bratislava

III. sp.zn. 37 P 118/2013 a sp.zn. 31 D 682/2012, mal preukázané, že v súdnom konaní vo veci schválenia právneho úkonu, rozsudkom zo dňa 22.10.2013, č.k. 37 P 118/2013-57, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.11.2013, bol schválený právny úkon S.. F. S. ako opatrovníčky maloletej O. N., ktorá v mene maloletej uzatvorila a podpísala dedičskú dohodu so žalobcom, zastúpeným žalovanou na základe plnej moci zo dňa 26.11.2012, spísanú do zápisnice na Notárskom úrade v Bratislave dňa 27.5.2013 v dedičskom konaní po nebohej Z.. E. S., zomrelej dňa XX.XX.XXXX, vedenom pod sp.zn. XX D XXX/XXXX, O. XX/XXXX. Zo zápisnice spísanej na Notárskom úrade v Bratislave dňa 27.5.2013, č. 31 D XXX/XXXX, O. XX/XXXX nevyplýva, že by súčasťou súpisu pasív bezpodielového spoluvlastníctva manželov bola pôžička žalovanej. V rámci konania vedeného pod sp.zn. 37 P 118/2013, žalobca neskôr namietal uzatvorenie uvedenej dedičskej dohody dňa 27.5.2013, ktorá podľa neho nevyjadruje jeho vôľu na vysporiadanie dedičstva, čo súd neakceptoval a konštatoval, že právny úkon (dedičská dohoda) je v záujme maloletej O. a žalobca bol v tomto dedičskom konaní riadne zastúpený splnomocnenou fyzickou osobou s riadne overeným podpisom pred notárkou JUDr. Miriam Hrotekovou. Súčasťou dedičského spisu sp.zn. 31 D XXX/XXXX bolo aj plnomocenstvo (č.l. 101 spisu), ktorým žalobca dňa 26.11.2012 splnomocnil žalovanú na zastupovanie v celom konaní o dedičstve, a to aj v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov po zomrelej manželke Z.. E. S., K.. a vyjadril výslovný súhlas s tým, aby v jeho mene uzatvorila dohodu o vyporiadaní dedičstva, aj keby podľa nej nedostal z dedičstva žiadny podiel s tým, že sa medzi sebou dohodli a ich záujmy nie sú v rozpore. Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu dedičského konania dňa 22.10.2013 žalobca plnú moc pre žalovanú odvolal a splnomocnil na zastupovanie Advokátsku kanceláriu Škamla s.r.o., súd uznesením zo dňa 14.3.2017, č.k. 31 D XXX/XXXX-XXX určil, čo zo spoločného majetku manželov patrí do dedičstva a čo pozostalému manželovi, potvrdil nadobudnutie dedičstva dedičov (žalobcu a maloletej O.) podľa výšky ich zákonných dedičských podielov a konštatoval, že nedošlo k dohode o vyporiadaní dedičstva. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že súd do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a dedičstva po poručiťke, okrem iného, nezaradil ani zostatok pôžičky po poručiťke a žalobcovi vo výške 27.000,- €, ktorej existencia nebola dostatočne preukázaná. Zo spisov Okresného súdu Bratislava III., sp.zn. 38 P 144/2013 a sp.zn. 51 P 103/2013 zistil, že žalobca sa súčasne návrhom na zmenu zverenia a návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, podanými dňa 16.7.2013, domáhal zmeny zverenia maloletej O. do svojej osobnej starostlivosti, v oboch prípadoch vo všeobecnosti dôvodiac tým, že pominuli dôvody pre náhradnú starostlivosť podľa rozsudku právoplatného dňa 2.5.2013, nakoľko sa pracovne zdržuje na Slovensku a je schopný sa o svoju dcéru postarať a tým, že žalovaná mu odmieta umožniť styk so svojou dcérou, s ktorou odcestovala do P. bez jeho súhlasu a toho, aby ho o tom informovala. Naopak, chcel s maloletou vycestovať počas letných prázdnin do V. federácie, čo žalovaná vedela a tieto plány mu zmarila, čím hrubo zasiahla do jeho práv a jeho dcéry a znemožnila uplatňovať rodičovské práva vo vzťahu k maloletej dcére. Návrh na predbežné opatrenie bol uznesením zo dňa 23.7.2013, č.k. 51 P 103/2013-20, zamietnutý, ktoré nadobudlo spolu s potvrdzujúcim uznesením odvolacieho súdu zo dňa 28.8.2013, č.k. 20 CoP 106/2013-34, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.9.2013, pričom súdy oboch inštancií konštatovali, že návrh je nedôvodný, nakoľko maloletá O. bola právoplatne zverená do náhradnej osobnej starostlivosti žalovanej, ktorá sa o ňu zodpovedne a riadne stará, čo potvrdil aj príslušný úrad práce, ktorý zmenu zverenia neodporučil, zverenie je podľa názoru súdu plne v záujme maloletej a žalobca nepreukázal, že nastala taká zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala potrebu dočasnej úpravy pomerov formou predbežného opatrenia a zmenu predchádzajúceho právoplatného rozsudku. Vo veci samej o zmenu zverenia, uznesením zo dňa 5.12.2013, sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) 38 P 144/2013-40, v spojení s potvrdzujúcim uznesením odvolacieho súdu zo dňa 18.8.2014, č.k. 11 CoP 82/2014-77, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4.9.2014, konanie pre nedostatok právomoci slovenských súdov zastavil podľa Nariadenia Rady (ES) Brusel IIa z dôvodu právomoci príslušného súdu vo P. republike, daného podľa obvyklého pobytu dieťaťa, ktoré ku dňu rozhodovania súdov v tejto krajine nadobudla. V odôvodnení potvrdzujúceho uznesenia odvolací súd tiež konštatoval, že maloletá O. žije dlhodobo, viac ako rok, u svojej starej matky a jej manžela vo P., kde navštevuje školu, prostredie jej je dobre známe aj preto, že tam trávievala i predtým letné prázdniny a je logické a evidentné, že je po svojej smrti matky na žalovanú citovo naviazaná, nakoľko žalobca sa dlhodobo na Slovensku nezdržoval, čo napokon sám uviedol ako dôvod súhlasu so zverením maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti žalovanej. Odvolací súd dôvodil, že zo spisového materiálu je zrejmé, že sa otec o pobyte maloletej dcéry vo P. dozvedel najneskôr ku dňu 10.7.2013, kedy bol návrh na zmenu zverenia spísaný, nakoľko to v ňom spomenul, avšak ani do jedného roka nepodal na príslušný francúzsky súd žiadosť o návrat maloletej podľa Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí zo dňa 25.10.1980, hoci to výslovne tvrdil v podanom odvolaní. Z toho je zrejmé, že žalobca viac ako rok od doby kedy sa dozvedel o mieste pobytu maloletej vo P., neprejavil skutočný záujem o jej návrat podaním

takejto žiadosti. Zo spisu Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 19 C 339/2015, mal preukázané, že rozsudkom zo dňa 5.10.2017, sp.zn. 19 C 339/2015-131, bola žaloba zamietnutá, keď bola podaná v rovnaký deň ako v predmetnom konaní, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.500,- € s príslušenstvom, za výbery z bankomatovej karty v jeho vlastníctve v dňoch 24.4.2013, 18.5.2013 a 19.6.2013 žalovanou, tzn. na základe obdobných skutkových dôvodov ako v predmetnom konaní. Žalobca žalobu skutkovo odôvodnil tým, že žalovaná na neho podala v novembri 2013 trestné oznámenie pre neplnenie vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére O., určenej rozsudkom súdu zo dňa 9.4.2013, za obdobie od apríla 2013, napriek skutočnosti, že ešte predtým odovzdal žalovanej svoju bankomatovú kartu s PIN kódom za účelom výberu súm výživného vo výške 500,- € mesačne. Nakoľko žalovaná sama uviedla, že jeho bankomatovou kartou vybrala 3 x po 500,- € v dňoch 24.4.2013, 18.5.2013 a 19.6.2013, vyplýva z toho, že sumu 1.500,- € nepoužila na výživné pre maloletú O., ale sa bezdôvodne obohatila. Tieto skutočnosti sa dozvedel až z listu OO PZ Bratislava Nové Mesto zo dňa 7.11.2013, č. ORP-XXXX/NMV-BX-XXXX, preto dňa 18.11.2013 uhradil výživné za obdobie od apríla do októbra 2013 spolu v sume 3.500,- €. V uvedenom konaní (sp.zn. 19C/339/2015) vypovedala žalovaná na pojednávaní dňa 1.6.2017, zhodne aj vo svojich písomných podaniach zo dňa 7.12.2016 a 10.4.2017, že bankomatovú kartu jej odovzdal žalobca za účelom hradenia výživného a ďalších výdavkov na jeho maloletú dcéru O., ktorá jej bola so súhlasom žalobcu zverená súdom do náhradnej osobnej starostlivosti, všetky výbery z karty boli vykonané s jeho súhlasom. Žalobcovi po každom výbere prichádzala z banky SMS správa, následne si to aj telefonicky u nej overoval a nikdy, až do času, kedy mal zakázaný vstup na Slovensko, nemal voči tomu žiadne výhrady. Žalobca si však neplní svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletej uloženú súdom opätovne od júna 2014, z ktorého dôvodu je voči nemu vedené aj trestné konanie. Podľa odôvodnenia zamietavého rozsudku č.k. 19 C 339/2015-131, vydaného v tejto veci dňa 5.10.2017 vyplýva, že „...žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Jeho výpovede o riadnom plnení si vyživovacej povinnosti či už na základe dohody zo dňa 16.11.2012 alebo na základe rozhodnutia súdu dňa 9.4.2013 v jednotlivých súdnych konaniach, ale aj v konaniach pred orgánmi činných v trestnom konaní sa rozchádzali v podstatných tvrdeniach, poukazujúc na skutočnosť, že žalobca si neplní svoju vyživovaciu povinnosť uloženú súdom opätovne od júna 2014, pre ktoré je voči nemu vedené trestné konanie na tunajšom súde“; voči rozsudku bolo podané odvolanie, o ktorom nebolo doteraz rozhodnuté. Z vyšetrovacieho spisu č. ČVS: ORP-XXX/NMV-BX-XX, je zrejmé, že dňa 14.2.2014 žalobca podal trestné oznámenie na žalovanú, že mu odcudzila platobnú kartu a z tejto platobnej karty, určenej na výber výživného odcudzila sumu 8.500,- €. Dňa 20.3.2014 žalobca pred vyšetrovateľom vypovedal, že žalovanej svoju platobnú kartu aj s PIN kódom poskytol na výber výživného na maloletú dcéru vo výške 500,- € mesačne, žalovaná ich na tento účel nevybrala, o čom svedčí výzva OR PZ Bratislava III-Nové Mesto zo dňa 7.11.2013, č. ORP-XXXX/NMV-BX-XXXX, na zaplatenie výživného, ale vybrala spolu sumu 11.000,- €, ktorú nepoužila na úhradu výživného. Žalobca ako dôvod poskytnutia platobnej karty uviedol svoju zaneprázdnenosť, pre ktorú aj súhlasil so zverením maloletej do náhradnej starostlivosti žalovanej. Podľa jeho vyjadrenia kartu aj s PIN kódom odovzdal osobne žalovanej v byte na N. v prítomnosti maloletej dcéry O. v mesiaci február 2013, žiadnu písomnú dohodu o tom so žalovanou nespisovali, v čase výberov peňazí nebol na Slovensku, o tom, že bude vyberať finančné prostriedky z karty ho informovala sama žalovaná po telefóne. Žalobca neskôr vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom polície do zápisnice dňa 5.5.2014 na strane 5 tiež uviedol, že platobnú kartu odovzdal žalovanej v byte na N. XX, ale v marci 2013. Ako žalobca dospel k sume 11.000,- € a k skutočnej výške výberov podľa výpisu z banky v sume 8.855,42 €, sa vyjadriť nevedel; pôžičku zo strany žalovanej poprel. K dohode po smrti matky maloletej O. dňa 16.11.2012 a otázke platenia výživného uviedol, že toto platil najskôr žalovanej v hotovosti vo výške 500,- €, v čom bola zahrnutá aj platba za byt na N. ul. č. XX, neskôr jej dal platobnú kartu. Ohľadom sumy 414,- € poskytovanou Sociálnou poisťovňou (vdovské) uviedol, že túto sumu posielal žalovanej nie ako výživné, ale na účel sporenia pre maloletú O. a potvrdil, že žalovanej vyplatil na účet v januári 2013 sumu 7.000,- € a dňa 4.4.2013 sumu 9.500,- €, aby ich žalovaná použila iba pre maloletú O.. Podľa oznámenia Sociálnej poisťovne zo dňa 14.10.2013, bola dňom 11.11.2013 pozastavená výplata vdovského dôchodku. V rámci trestného vyšetrovania vypovedala na polícii ako svedok právna zástupkyňa žalovanej dňa 13.2.2014, ktorá uviedla, že platobná karta bola žalovanej poskytnutá žalobcom dňa 8.4.2013 za účelom úhrady výživného za predchádzajúce mesiace do súdneho konania o zverenie maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti žalovanej dňa 9.4.2013 (sp.zn. 38 P 22/2013), nakoľko do tejto doby žalobca na výživu svojej dcéry neprispieval vôbec. Táto dohoda vznikla po pohrebe matky maloletej O. v novembri 2012, pričom žalobca sa so žalovanou tiež dohodol na výberoch peňazí kartou za účelom úhrady pôžičky vo výške 42.000,- €. Neskôr, v apríli 2013, sa žalobca so žalovanou dohodli, že žalobca bude

mesačne uhrádzať sumu 500,- € na výživné pre maloletú a 500,- € na úhradu dlhu z titulu pôžičky, od apríla do októbra 2013 žalobca zasielal iba sumu 414,- €. Žalovaná ako svedok vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom dňa 7.7.2014 uviedla, že žalobcovi postupne od marca 2010 požičiavala na jeho podnikanie značné sumy peňazí, ktoré sa zaviazal aj v prítomnosti svedkov, na pohrebe jej dcéry, vrátiť do konca roka 2012, čo nesplnil. Dňa 10.1.2013 si vyžiadal od žalovanej číslo jej účtu, na ktorý dňa 28.1.2013 zaslal sumu 7.000,- € a dňa 4.4.2013 sumu 9.500,- €. Ďalej žalovaná uviedla, zhodne ako aj v emailovej komunikácii s vyšetrovateľom zo dňa 12.2.2014, že platobnú kartu jej dal žalobca dobrovoľne dňa 8.4.2013, pred súdnym pojednávaním dňa 9.4.2013 o zverenie maloletej O. do jej náhradnej osobnej starostlivosti za účelom výberu finančných prostriedkov na úhradu výživného do vydania rozsudku o výživnom a na splácanie pôžičky. Platobnú kartu použila tri krát na výber sumy po 500,- € na výživné a ostatné výbery boli na splátku pôžičky. Predmetné trestné stíhanie voči žalovanej vo veci prečinu krádeže bolo uznesením zo dňa 19.8.2014, č. ORP-XXX/NMV-G zastavené z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, pričom v odôvodnení uznesenia je uvedené, „...že žalovaná sa nedopustila krádeže platobnej karty žalobcu, túto jej zveril dobrovoľne po konkludentnej dohode a preto žalovaná nenaplnila skutkovú podstatu trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona.“

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 2 ods. 1, § 100 ods. 1 veta prvá, § 107 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka, dôvodiac tým, že žalobca nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej neoprávneným výberom peňazí jeho kartou v období od 8.5.2013 do 18.5.2013 v žalovanej sume 7.000,- €. Poukázal na to, že bezdôvodné obohatenie je osobitným právnym inštitútom, vzniká ako mimozmluvný záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým, na úkor koho k bezdôvodnému obohateniu došlo. Pokiaľ k dôjde k bezdôvodnému obohateniu, je ten kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil povinný takto získaný prospech vydať tomu, na úkor koho ho získal. Ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvádza výpočet jednotlivých skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ktorým je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Osobitnou skutkovou podstatou je plnenie za iného v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka, prípadne ďalšie ako napríklad § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že predmetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.000,- €, ktorý mala získať žalovaná na úkor žalobcu tým, že v rozpore s účelom poskytnutia platobnej karty podľa ústnej dohody a bez právneho dôvodu, z účtu žalobcu uskutočnila jeho kartou výbery z bankomatu tri krát vo výške 1.500,- € v dňoch 8.5.2013, 11.5.2013, 12.5.2013 a jeden krát vo výške 1.000,- € dňa 13.5.2013. V prejednávanej veci nebolo medzi stranami sporné, že žalobca sám odovzdal žalovanej v byte v Bratislave, na N. ulici v apríli 2013 platobnú kartu s PIN kódom a že žalovaná vybrala prostredníctvom tejto karty z účtu žalobcu v dňoch 8.5., 11.5., 12.5. a 13.5.2013 celkom sumu 7.000,- €. Spornými v konaní boli rozhodné skutkové tvrdenia o účele poskytnutej platobnej karty s PIN kódom k účtu žalobcu, resp. tvrdenia o obmedzení disponovania s kartou len na účely súdom stanoveného výživného vo výške 500,- € od apríla 2013 a tvrdenia o oprávnení žalovanej vyberať touto kartou sporné sumy aj na iný účel (na sťahovanie maloletej do P. a ďalšie výdavky s tým spojené, náklady na byt žalobcu, vrátenie pôžičky) a napokon vedomosť žalobcu o výberoch v čase, keď k nim prišlo (prostredníctvom telefonátu so žalovanou a SMS správ). Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobca bol na základe rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 9.4.2013, č.k. 38 P 22/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 2.5.2013, povinný platiť na maloletú dcéru O. výživné vo výške 500,- € mesačne od 1.4.2013 k rukám žalovanej, ktorej bola maloletá zverená po smrti jej matky do dočasnej osobnej starostlivosti na základe predchádzajúcej dohody strán, ktorá je zrejماً z konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 38 P 22/2013 vo veci zverenia maloletej do náhradnej starostlivosti a výživného i písomného prehlásenia žalobcu zo dňa 21.12.2012 (čl. 182 spisu). Uvedené potvrdila vo svojich výpovediach žalovaná, svedkyňa S.. F. S. a napokon aj žalobca vo výpovedi pred vyšetrovateľom dňa 20.3.2014 a dňa 5.5.2014 v trestnom konaní na základe predchádzajúceho oznámenia žalobcu zo dňa 14.2.2014 o krádeži karty žalovanou a odcudzení sumy 8.500,- €, resp. 11.000,- € (ČVS: ORP-XXX/NMV-BX-XX). V tomto trestnom konaní, napriek podanému trestnému oznámeniu krádeže karty žalovanou a odcudzení peňazí z účtu, neskôr žalobca uviedol, že odovzdal kartu žalovanej dobrovoľne v byte na N. ulici aj keď uvádzal rôzne časové údaje kedy k tomu malo prísť (február, marec alebo apríl 2013) a ako účel odovzdania platobnej karty uviedol svoju pracovnú zaneprázdnenosť, pre ktorú sa nemôže o maloletú dcéru starať. Žalobca síce pred vyšetrovateľom tvrdil, že kartu odovzdal žalovanej aj s PIN kódom iba za účelom výberu výživného určeného súdom od apríla 2013 vo výške 500,- € mesačne, výslovne popieral existenciu akejkoľvek pôžičky od žalovanej a

prípadný iný dôvod výberov, ale sám nevedel uviesť a objasniť ako dospel k sume (8.500,- €, 11.000,- €, v skutočnosti 8.885,- €), o ktorej tvrdil, že ju žalovaná vybrala z účtu kartou neoprávnené. Pritom tiež tvrdil, že do poskytnutia karty platil žalovanej v hotovosti 500,- € mesačne a v tejto sume bola zahrnutá aj platba za byt v Bratislave, na N. č. XX podľa dohody uzatvorenej bezprostredne po smrti Z. E. S. v novembri 2012 a zároveň tvrdil, že sumy ktoré žalovanej vyplatil v januári 2013 vo výške 7.000,- € a v apríli 2013 v sume 9.500,- € boli určené iba pre maloletú O., rovnako aj vdovské v sume 414,- €, vyplácané mu do 11.11.2013, ktoré nebolo výživným ale slúžilo iba na účel sporenia pre maloletú O.. Vzhľadom na uvedené rozporuplné tvrdenia samotného žalobcu pred vyšetrovateľom, nemohol prijať jeho argumentáciu, že práve touto výpoveďou preukazoval sporné tvrdenie o účele poskytnutej platobnej karte s PIN kódom žalovanej, keď v tejto výpovedi a opakovane aj v ďalších konaniach, stále rovnako tvrdil, že účel poskytnutia karty bol výber peňazí na výživné vo výške 500,- € mesačne po rozhodnutí súdu, bez bližšieho časového údaju. Žalobca sa pritom osobne predmetného konania (ani ďalších súvisiacich konaní) nezúčastňoval, právny zástupca žalobcu, resp. za neho ustanovená advokátka výsluch žalobcu na preukázanie tvrdení nenavrhol s tým, že so žalobcom je iba v elektronickom kontakte (email), nevie kde sa žalobca nachádza a k otázke zameškaného výživného na maloletú sa nevedela vyjadriť vôbec. Pritom nebolo sporným, že žalobca sa dlhodobo na Slovensku nezdržiava a svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletej O. si dlhodobo žiadnym spôsobom neplní (opätovne od júna 2014), z ktorého dôvodu je voči nemu vedené na Okresnom súde Bratislava III. trestné konanie. Aj v obdobnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 19 C 339/2015 (ďalšie výbery v sume 1.500,- € v mesiacoch apríl, máj a jún 2013), bolo v odôvodnení zamietajúceho rozsudku konštatované, že z výpovede žalobcu o riadnom plnení si vyživovacej povinnosti, či už na základe dohody strán zo dňa 16.11.2012 alebo na základe rozhodnutia súdu dňa 9.4.2013, v jednotlivých súdnych konaniach a v konaniach pred orgánmi činných v trestnom konaní, sa rozchádzali v podstatných tvrdeniach, pričom žalobca si svoju vyživovaciu povinnosť uloženú súdom neplní. Z uvedených dôvodov nemohol prijať záver, že uvedená výpoveď žalobcu je dostatočným dôkazom tvrdení o konkrétnom účele, na ktorý poskytol platobnú kartu žalovanej a dôkazom o dohode strán sporu na aký účel má byť platobná karta použitá, resp. o tom, že žalovaná nemala žiadne oprávnenie vyberať kartou z účtu žalobcu inú sumu ako sumu 500,- € mesačne výlučne za účelom súdom stanoveného výživného od apríla 2013. Jeho právna zástupkyňa argumentovala tiež tým, že nemôže preukazovať negatívnu skutočnosť, a to že medzi stranami nebolo dohodnuté, že žalovaná môže vyberať kartou z účtu žalobcu vyššiu sumu ako bolo určená na výživné súdom 500,- € mesačne, tak ako vyplývajú z výpisu banky a preto podľa jej názoru došlo k presunutiu dôkazného bremena tvrdenia na žalovanú, ktorá má v konaní preukázať, že takáto dohoda nebola a svoje tvrdenia o inom využití platobnej karty ako na výber sumy 500,- € na výživné preukázať. V danom prípade ide o civilné sporové konanie, ovládané dispozičnou zásadou, v ktorom žalobcu zaťažuje povinnosť tvrdenia i dôkazné bremeno. Unesenie dôkazného bremena je základným predpokladom úspechu v spore. Samotný obsah dôkazného bremena závisí od okruhu tvrdených rozhodujúcich skutočností, od ktorých sporová strana odvodzuje pre seba priaznivé procesné následky, tzn. úspech v spore. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musia byť v spore preukázané, ako aj nositeľ dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva. Súd vo všeobecnosti súhlasí s názorom, že od nikoho, teda ani žalobcu nemožno požadovať, aby preukázal negatívnu skutočnosť (že niečo sa nestalo), a to ani v prípade, ak negatívnu skutočnosť tvrdí, pričom nie je potrebné preukazovať skutočnosti, ktoré nie sú medzi stranami sporné. Avšak až za predpokladu, že žalobca unesie v rozsahu svojich tvrdení o rozhodujúcich skutočnostiach dôkazné bremeno, dochádza k presunu dôkazného bremena, vrátane bremena tvrdenia na žalovaného, ktorý z takejto negatívnej skutočnosti odvodzuje svoj úspech v spore, tzn. že musí tvrdiť a preukázať skutočnosti, ktoré vznik, prípadne existenciu nároku žalobcu vylučujú. Preto pokiaľ sa žalobca v spore domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovanou výbermi z jeho účtu cez bankomat platobnou kartou na základe tvrdenia, že žalovaná použila platobnú kartu, ktorú jej poskytol aj s PIN kódom na iný účel ako bolo stranami ústne dohodnuté, a to výlučne na súdom určené výživné pre jeho maloletú dcéru vo výške 500,- €, bolo jeho povinnosťou takéto svoje tvrdenie, nakoľko je sporné, aj preukázať, tzn. že v tomto smere ho zaťažuje dôkazné bremeno. V prípade takejto dohody (uzavretej dvojstrannej zmluvy), spravidla postačuje, ak žalobca unesie dôkazné bremeno v tom smere, že takáto dohoda bola uzavretá (dátum, obsah a strany dohody/zmluvy) a preukáže, že nastala skutočnosť, od ktorej uplatnený nárok odvodzuje, ktorou je majetkový prospech žalovanej, v danom prípade získaný plnením bez právneho dôvodu (príp. aj plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, tzn. bezdôvodné obohatenie. Dospel k záveru, že žalobca v konaní dôkazné bremeno svojich tvrdení neunesol, keď nepreukázal uzatvorenie takejto dohody alebo vymedzenia účelu poskytnutia platobnej karty medzi stranami sporu, podľa ktorej žalovaná mohla vyberať čiastky z platobnej karty výlučne na súdom určené výživné výške vo 500,- €. Žaloba vychádza

z tvrdenia, že medzi stranami bolo zrejmé, že karta bola poskytnutá za týmto jediným účelom, pričom z vykonaného dokazovania vyplynul práve opak a táto skutočnosť, na aký účel, resp. bez vymedzenia účelu bola platobná karta žalobcu poskytnutá žalovanej, zostala sporná. Súvislosti vyplývajúce z tvrdenia žalovanej v rámci predmetného konania i ďalších súvisiacich konaniach (poručenské, dedičské, trestné, civilné), z vyjadrení vypočutej svedkyne prítomnej pri odovzdaní platobnej karty, ako aj z vyjadrení žalobcu v trestnom konaní a listinných dôkazov je zrejmé, že žalobca sám nevedel predovšetkým jednoznačným spôsobom popísať odovzdanie platobnej karty, kedy malo k tvrdenej dohode o účele jej poskytnutia dôjsť. Pokiaľ žalobca poskytol žalovanej platobnú kartu spolu s PIN kódom a tvrdil, že to bolo za jediným účelom na úhradu 500,- € mesačného výživného po rozhodnutí súdu, bol povinný túto okolnosť nejakým spôsobom v danom konaní preukázať, či výpoveďou strany, písomnou dohodou, splnomocnením, svedeckou výpoveďou. Z preukázaných skutkových okolností však práve naopak vyplýva pochybnosť o deklarovanom úmysle žalobcu a uzatvorení takejto dohody so žalovanou. Bolo preukázané, že žalobca v byte na N. poskytol žalovanej v apríli 2013 platobnú kartu s PIN kódom a umožnil jej tak uskutočňovať výbery peňazí z jeho účtu, nepreukázal ale, že výbery žalovanou boli v rozpore či už z predchádzajúcou dohodou strán z novembra alebo decembra 2012, dohodou pri odovzdaní platobnej karty, prípadne v rozpore s dohodou priamo v čase uskutočnenia výberov (telefonicky, SMS správami). Napokon pochybnosť o skutkových tvrdeniach žalobcu a jeho právnej zástupkyne vyvoláva aj dlhý časový úsek od doby, kedy ku konkrétnym výberom prišlo, v danom prípade v máji 2013, resp. od 7.11.2013, kedy sa mal žalobca podľa vlastného vyjadrenia dozvedieť o sporných výberoch z výzvy polície na úhradu zameškaného výživného (apríl 2013 až október 2013), až do podania predmetnej žaloby dňa 30.4.2015 (takmer dva roky). Pritom žalobca na žalovanú podal v súvislosti s výbermi peňazí trestné oznámenie, avšak účelovosť tohto trestného oznámenia zo dňa 14.2.2014, ktoré bolo zastavené, je zrejmá aj z toho, že bolo podané žalobcom za krádež platobnej karty a odcudzenie peňazí z jeho účtu žalovanou, čo neskôr sám poprel svojimi neskoršími výpoveďami pred vyšetrovateľom a neschopnosťou špecifikovať konkrétne o akú sumu ho mala žalovaná týmto spôsobom okradnúť, respektíve sa na jeho úkor obohatiť. Podľa jeho názoru je nanajvýš nepravdepodobné, že by žalobca tak ako to tvrdí, poskytol i keď matke svojej zomrelej manželky, platobnú kartu s PIN kódom výlučne na vyberanie konkrétnej mesačnej čiastky 500,- € na výživné zo svojho účtu, na ktorom mal v danom čase sumu cca 8.500,- € bez toho, aby sa zaujímal či žalovaná skutočne vyberá práve túto čiastku a či ju používa na určený účel bez toho, aby bol informovaný či žalovaná nevyberá z účtu viac alebo menej peňazí, ako to podľa jeho tvrdenia malo byť medzi stranami jednoznačne dohodnuté. Bolo predovšetkým povinnosťou žalovaného uhrádzať súdom určené výživné k rukám žalovanej a pokiaľ sa rozhodol jej za týmto účelom poskytnúť platobnú kartu, bolo jeho povinnosťou sa zaujímať, či uvedené peňažné prostriedky na daný účel čerpá. Ak by aj žalobca v skutočnosti mienil obmedziť žalovanú vo výberoch poskytnutou kartou na konkrétny účel určeného výživného 500,- €, bolo v jeho záujme zabezpečiť, aby táto okolnosť bola žalovanej jednoznačne zrejmá a aby napokon v spornom prípade mohol takýto svoj zámer aj preukázať. Uvedené neskoršie tvrdenia o tom, že nevedel o pohyboch a čerpaní finančných prostriedkov z jeho účtu žalovanou, s ktorým na rozdiel od žalovanej mohol disponovať, mal právo byť informovaný o pohyboch výpismi z účtu, notifikačnými SMS správami, internetbankingom a pod., sa javia ako účelové a nedôveryhodné s ohľadom na vyjadrenie samotného žalobcu pred vyšetrovateľom dňa 20.3.2014, v ktorom uviedol, že v čase výberov peňazí nebol na Slovensku a o tom, že bude žalovaná vyberať finančné prostriedky z karty ho informovala žalovaná po telefóne, ako aj s ohľadom na v danom čase žalobcom podané návrhy na zmenu zverenia maloletej zároveň s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, podanými dňa 16.7.2013 (spísané dňa 10.7.2016). Dôvodom podania návrhov bolo, že sa mal žalobca dozvedieť, že žalovaná sa s maloletou O. odsťahovala do P., kde trvalo žila so svojim manželom, o čom nemal mať v čase zverenia vedomosť a s čím nesúhlasil (konania vedené pod sp.zn. 38 P 144/2013 a sp.zn. 51 P 103/2013). Podanie návrhu na zmenu zverenia a na vydanie predbežného opatrenia, mali byť zároveň aj dôkazom jeho tvrdenia, že nesúhlasil s presťahovaním maloletej do P., kde žalovaná, ktorej bola zverená trvale žila, tzn. dôkazom, ktorý popiera žalovanou tvrdený účel výberov z účtu nad rámec stanoveného výživného. Pritom návrhy boli podané menej ako tri mesiace po rozhodnutí súdu o náhradnej starostlivosti a výživnom, konanie vo veci samej bolo pre nedostatok právomoci slovenských súdov dňa 4.9.2014 právoplatne zastavené, pričom vo svojom rozhodnutí konštatoval, že žalobca viac ako rok od doby kedy sa dozvedel o mieste pobytu maloletej vo P. (júl 2013), neprejavil skutočný záujem o návrat maloletej podaním žiadosti na príslušný francúzsky súd. Všetky uvedené skutočnosti vzbudzujú pochybnosť, že za týchto okolností by sa žalobca nezaujímal a nemal vedomosť o výberoch žalovanej zo svojho účtu ako to neskôr tvrdil, keď sám pôvodne uvádzal, že ho žalovaná o výberoch z účtu informovala. Za daných okolností potom zdôvodnenie advokátky žalobcu, že žalobca ústne jednoznačne vymedzil účel poskytnutia platobnej karty a PIN kódu žalovanej a nemal

potrebu zabezpečiť tento účel aj písomnou formou, resp. pred nezaujatými svedkami, pretože dôveroval rodine, za vyššie uvedených skutkových okolností, nie je dostatočným argumentom na prijatie záveru o tom, že tvrdenie žalobcu v trestnom a v ďalších konaniach je dostatočným dôkazom o existencii tvrdenej dohody, resp. vymedzenom účele použitia platobnej karty výlučne na výživné v sume 500,- €. Pokiaľ aj žalovaná v súvisiacich civilných a trestných konaniach uvádzala, že medzi stranami bolo dohodnuté, že účelom poskytnutej platobnej karty bola úhrada mesačného výživného v sume 500,- € a aj náklady spojené s presťahovaním maloletej O. do P., s užívaním bytu v spoluvlastníctve žalobcu a maloletej O., resp. iné úhrady, ktoré žalovaná platila v prospech žalobcu a jeho maloletej dcéry mimo určeného výživného, je zrejmé, že žalobca svoje tvrdenie o vymedzenom účele poskytnutia platobnej karty nepreukázal, toto zostalo iba v rovine sporných tvrdení. Žalobca preto neunesol svoje dôkazné bremeno o spornej skutočnosti, na ktorej založil svoju žalobu, že medzi stranami bola dohoda a jednoznačne vymedzený účel použitia platobnej karty, ktorú poskytol žalovanej na výber peňazí z jeho účtu. Vyjadrenia žalobcu, že všetky prostriedky ktoré uhradil žalovanej v hotovosti a prevodom na účet žalovanej v období po pohrebe jeho manželky (november 2012) do apríla 2013, alebo neskôr poštovou poukážkou, mali slúžiť výlučne na výživné pre maloletú, pričom išlo o cca viac ako 17.000,- €, tzn. aj skutočný záujem žalobcu plniť si voči maloletej svoju vyživovaciu povinnosť spochybňuje aj tá skutočnosť, že doposiaľ dlhodobo (od júna 2014) neuhrádza súdom určené výživné na maloletú dcéru vôbec. Preto sa javí napokon ako pravdepodobné práve tvrdenie žalovanej, že uvedené čiastky slúžili aj na iný účel ako bolo mesačné výživné. Nakoľko však žalobca nepreukázal ním tvrdený účel poskytnutej platobnej karty žalovanej (výlučne mesačné výživné 500,- € po rozhodnutí súdu), nemohlo dôjsť k preneseniu dôkazného bremena na žalovanú a tá nebola v záujme úspechu vo veci povinná preukazovať ňou tvrdený účel poskytnutej karty (sťahovanie maloletej do P., administratívne poplatky, iné súvisiace náklady, náklady súvisiace s bytom na N., vrátenie spornej pôžičky). Námietku premičania sporného nároku vznesenou žalovanou posúdil ako nedôvodnú, nakoľko sporné výbery podľa odpovede banky zo dňa 5.2.2014 a informatívneho výpisu z účtu žalobcu ku dňu 30.5.2013, boli uskutočnené v dňoch 8.5., 9.5., 11.5., 12.5.2013 a 13.5.2013, kedy sa prvý krát žalobca mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť (tvrdil, že to bolo až z výzvy polície zo dňa 7.11.2013), pričom žaloba bola podaná dňa 30.4.2015, tzn. v subjektívnej dvojročnej premičacej lehote. Z uvedených dôvodov žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovanej poskytol platobnú kartu s PIN kódom výlučne za účelom vyberania výživného pre jeho maloletú dcéru, ktoré mu bolo určené rozsudkom súdu zo dňa 9.4.2013 vo výške 500,- € mesačne, takže nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovaná uskutočnila sporné výbery bez právneho dôvodu, vzhľadom k čomu na strane žalovanej neprišlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré by bola povinná žalobcovi vydať.

3.2. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a žalovanej ako plne úspešnej sporovej strane, priznal nárok na náhradu trov konania s tým, že o samotnej výške tohto nároku rozhodne samostatným rozhodnutím vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia získaného žalovanou bez právneho dôvodu v sume 7.000,- €, ktorý získala výberom z jeho bankového účtu v dňoch 8.5.2013, suma 1.500,- €; 9.5.2013, suma 1.500,- €; 11.5.2013, suma 1.500,- €; 12.5.2013, suma 1.500,- € a 13.5.2013, suma 1.000,- €, hoci súd prvej inštancie v bodoch 29. a 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku popísal iný výber žalovanej sumy (absentuje výber uskutočnený dňa 9.5.2013), ktorá skutočnosť medzi stranami nebola sporná. Žalovaná tak v dňoch 8.5.2013 až 13.5.2013 vybrala prostredníctvom jeho karty z jeho bankového účtu sumu 7.000,- €, ktorú jej sám odovzdal aj s potrebným PIN kódom. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že karta spolu s PIN kódom bola žalovanej odovzdaná za účelom výberu výživného určeného rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 9.4.2013, sp.zn. 38 P 22/2013, vo výške 500,- € mesačne od apríla 2013 na jeho maloletú dcéru a vnučku žalovanej, maloletú O. N., narodená dňa X.X.XXXX. Táto skutočnosť bola spoľahlivo preukázaná zhodnými tvrdeniami strán sporu, resp. ich právnych zástupcov. Sporným sa stalo tvrdenie o existencii potenciálnych iných účelov odovzdania karty spolu s PIN kódom, ktoré popieral a naopak žalovaná špekulatívne menila, ako účel sťahovania maloletej O. do P. a ďalšie výdavky s tým spojené, náklady na jeho byt, vrátenie pôžičky a iné účely. Žaloba bola zamietnutá najmä s poukazom na to (bod 37. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), že v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovanej poskytol platobnú kartu výlučne za účelom vyberania výživného určeného súdnym rozhodnutím, čím nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia neoprávneným výberom peňazí

jeho kartou období od 8.5.2013 do 13.5.2013 (prvoinštančný súd nesprávne uvádza deň 18.5.2013) v žalovanej sume, tzn. nepreukázal, že žalovaná uskutočnila sporné výbery bez právneho dôvodu. Bola to ale žalovaná, ktorá tvrdila existenciu ďalších účelov výberu súm z jeho účtu, pričom ani jeden z týchto účelov nepreukázala, keď pôvodne tvrdený účel (vrátenie pôžičky) odvolala a nahradila ho novým (náklady spojené s vystaňovaním do P.). On preukázal existenciu účelu výberu prostriedkov (súdom určené výživné) a nebolo jeho povinnosťou preukazovať, že tento účel bol výlučný, kým by žalovaná nepreukázala, že jej kartu skutočne odovzdal aj za účelom výberu peňazí z iných dôvodov. Až okamihom preukázania iných účelov výberu peňazí by sa dôkazné bremeno mohlo preniesť na neho; v konaní sa tak nestalo. Nemožno od neho pritom požadovať, aby preukázal negatívnu skutočnosť, t.j. aby preukázal, že žiaden iný účel poskytnutia karty s PIN kódom neexistoval. Námičku vo vzťahu k negatívnejmu dôkaznému bremenu vzniesol v konaní pred súdom prvého stupňa (správne prvej inštancie, poznámka odvolacieho súdu), ktorý sa s ňou vypořiadal v bode 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku tak, že uviedol, že je jeho povinnosťou preukázať, že žalovaná vyberala prostriedky na iný účel ako bolo stranami dohodnuté, a to výlučne na súdom určené výživné pre jeho maloletú dcéru. Vyššie uvedený záver prvoinštančného súdu je nezrozumiteľný, pretože v konaní sa zhodným tvrdením sporových strán preukázalo, že žalovaná vyberala prostriedky z jeho účtu na iný účel ako na súdom stanovené výživné, sama uvedené potvrdila a dokonca vymedzila aj údajne iné účely výberov. Ak mal teda povinnosť preukázať, že žalovaná použila platobnú kartu, ktorú jej žalobca poskytol aj s PIN kódom na iný účel ako bolo medzi nimi dohodnuté, a to výlučne na súdom určené výživné pre jeho maloletú dcéru, táto skutočnosť bola bezpochyby v konaní preukázaná. Nemôže ale preukazovať negatívnu skutočnosť, t.j. že medzi stranami sporu neexistovala dohoda o žiadnych ďalších účeloch odovzdania karty s PIN kódom. On i žalovaná zhodne tvrdili, že karta s PIN kódom bola odovzdaná za účelom výberu súdom stanoveného výživného a bola to žalovaná, ktorá tvrdila neustále nové účely odovzdania karty s PIN kódom. Z týchto jej ničím nepodložených tvrdení nemožno vyvodzovať ďalšie dôkazné povinnosti na jeho strane. Neunesené dôkazné bremeno na strane žalovanej nemá za následok vznik dôkaznej povinnosti na jeho strane a už vôbec nie smerujúcej k preukazovaniu negatívnych skutočností. Žalovaná v konaní opakovane menila svoje tvrdenia, uvádzala nepravdivé informácie a zavádzala tak súd. Nikdy nemal žiaden dlh, ktorý by mal splácať žalovanej, pričom nebola predložená v konaní žiadna zmluva o pôžičke, ani doklad o reálnom poskytnutí pôžičky na jeho účet; o výberoch prostriedkov z bankového účtu nikdy nebol informovaný ani SMS správou alebo telefonicky. Žalovaná pôvodne tvrdila, že výbery súm boli určené na splácanie pôžičky a následne, že prostriedky vyberala s jeho súhlasom na zabezpečenie starostlivosti o maloletú O. a jej presťahovanie do P., avšak s týmto nikdy nesúhlasil. Po vydaní rozhodnutia o zverení maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti žalovanej, táto urýchlene jednala a hrubo zasiahla do vzťahu medzi ním a maloletou dcérou. Pôžička vo výške 45.000,- € nebola nikdy zahrnutá v dedičskom konaní po zosnulej dcére žalovanej, z uznesenia zo dňa 14.3.2017, sp.zn. 31 D 682/20127 vyplýva, že si žalovaná v dedičskom konaní po svojej dcére uplatnila zostatok pôžičky voči dcére a nemu ako jej manželovi len v sume 27.000,- €, ale ani táto, z neznámych dôvodov znížená suma, nebola v uvedenej dedičskej veci preukázaná. Denný limit karty nebol obmedzený sumou 500,- €, ani 1.000,- €, ako to nepravdivo uvádzala žalovaná a svedkyňa, pretože podľa výpisu bankového účtu, žalovaná vyberala naraz sumy vo výške 1.500,- €. Vo vzťahu k existencii akýchkoľvek iných dohôd medzi ním a žalovanou, ktoré popiera, sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú. Poukázal na to, že podľa pravidiel, že každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenia, existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, negatívnu skutočnosť, niečo čo sa nestalo, čo neexistuje. Skutočnosti navodzujúce žalované právo na vydanie bezdôvodného obohatenia musí tvrdiť žalobca a skutočnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovanej. On nie je povinný preukazovať neexistenciu dohôd medzi ním a žalovanou mimo preukázanej dohody o odovzdaní platobnej karty pre účely úhrad výživného na maloletú O. vo výške 500,- € mesačne, ale žalovaná je povinná preukazovať, že existovali aj iné dohody o ďalších účeloch výberov prostriedkov z jeho bankového účtu. žalobcu. Žalovaná nikdy v konaní nepoprela, že použila peňažné prostriedky z platobnej karty na iné účely ako na výživné pre maloletú, avšak nepreukázala právny dôvod použitia týchto peňažných prostriedkov. V konaní sa iba preukázala existencia jediného účelu odovzdania karty s PIN kódom, a to pre výbery súdom stanoveného výživného na maloletú O.; za týmto účelom žalovaná použila kartu iba trikrát, tieto výbery nie sú predmetom tohto sporu. Z uvedeného priamo vyplýva, že prejavil vôľu odovzdať kartu s PIN kódom za účelom výberu súdom určeného výživného a žalovaná prejavila vôľu pre tento účel kartu od neho prevziať a na tento účel využívať. Z emailovej komunikácie prebiehajúcej medzi por. S.. H. A. a žalovanou zo dňa 12.2.2014 vo veci vedenej na OR PZ BA III. pod č. ČVS: ORP-XXXX-NMV-BX-XXXX, strane 33 spisu vyplýva, že žalovaná uviedla: „Bankomatovú kartu, ktorú mi S. N. dal na účel výberu finančných súm

na úhradu výživného ... som na tento účel využila trikrát, t.j. spolu som pre O. vybrala 1.500,- €." Podľa uznesenia zo dňa 19.8.2014, č. ČVS: ORP-XXX/NMV-BX-XXXX zo dňa 19.8.2014, vo výpovedi dňa 20.3.2014 uviedol, že na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 9.4.2013, sp.zn. 38 P 22/2013, mu bola uložená povinnosť platiť výživné na dieťa O. N. vo výške 500,- €. Za týmto účelom odovzdal bez písomnej zmluvy, dohody, platobnú kartu spolu s PIN kódom S.. J. K., ktorej bola jeho dcéra zverená do opatery, aby z jeho bankového účtu vyberala finančné prostriedky vo výške 500,- € mesačne a tak zabezpečila platenie výživného. Vo výpovedi zo dňa 5.5.2014 vo vyššie uvedenej trestnej veci, na strane 5 zápisnice o výsluchu svedka poškodeného na otázku vyšetrovateľa: „Mali ste s pani S.. K. dohodu o splácaní poskytnutej pôžičky vo výške 500,- € mesačne plus 500,- € mesačne na výživu O. N., čoho dôkazom majú byť SMS správy z mesiaca apríl 2013?“ uviedol: „Nemali sme spolu žiadnu dohodu, jediná dohoda bola na súde ohľadom výživy O. N.“ Žalovaná v tej istej trestnej veci vo svojej výpovedi zo dňa 7.7.2014, na strane 3 zápisnice o výsluchu svedka tvrdila: „Pred súdnym pojednávaním, dňa 8.4.2013 mi S. Sokuev dal bankomatovú kartu s tým, aby som z nej vyberala 500,- € na výživné pre O..“ Ďalej z uznesenia zo dňa 19.8.2014, č. ČVS: ORP-XXX/NMV-BX-XXXX vyplýva, že právna zástupkyňa žalovanej vypočutá ako svedok uviedla, že poskytol bankomatovú kartu na účel výberu finančných prostriedkov na úhradu výživného, že dohoda bola stanovená v roku 2013 tak, že bude splácať 500,- € na výživné na dcéru O. N.. Odkázal na odpor žalovanej proti platobnému rozkazu v danej veci, v ktorom uvádzala, že je pravdou, že jej dal bankomatovú kartu aj s PIN kódom, ktorá mala slúžiť na vyberanie výživného na maloletú O., ktorá jej bola zverená Okresným súdom Bratislava III. do jej výchovy a opatery a on mal prispievať výživným na maloletú v sume 500,- €. mesačne. Ďalej v odvolaní uviedol, že on uniesol dôkazné bremeno čo do preukázania, že platobná karta bola žalovanej poskytnutá na platenie výživného v zmysle súdneho rozhodnutia o výživnom na maloletú (toto sama žalovaná potvrdila a vyplýva to aj z logiky veci, keď žalovaná si kartu preberala od neho v čase určovania výživného na maloletú), žalovaná na rozdiel od neho dôkazné bremeno neuniesla, keď právny dôvod použitia prostriedkov z karty na iný účel ako výživné na maloletú v konaní nepreukázala. Žalovaná je však povinná v tomto konaní preukázať oprávnenosť použitia finančných prostriedkov z platobnej karty aj na iné účely ako určené výživné v zmysle súdneho rozhodnutia, pričom zopakoval, že nemá povinnosť preukazovať, že žalovaná nebola oprávnená používať prostriedky z karty aj na iné účely. V danom prípade by išlo o prenesenie dôkaznej povinnosti zo žalovanej na neho a tým by musel znášať nielen svoju dôkaznú povinnosť ale aj dôkaznú povinnosť žalovanej. Žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. že finančné prostriedky žalovaná vyberala a použila bez právneho dôvodu a práve žalovaná má v konaní dôkazné bremeno preukázania právneho dôvodu na také konanie, keď sama potvrdila, že prostriedky nepoužila len na výživné maloletej ale na iné účely, pričom nepreukázala oprávnenosť ich použitia na iné účely a všeobecne tvrdila, že prostriedky z karty použila na splatenie jeho dlhov bez ich špecifikácie o aké konkrétne dlhy ide, resp. ničím nepreukázala existenciu dlhov, takže ide z jej strany o špekulatívne konanie. Na strane žalovanej neexistoval žiaden právny dôvod pre výber sumy vo výške 7.000,- €, na jeho úkor získala neoprávnený majetkový prospech, ktorý je povinná mu vydať. Odvolaciemu súdu navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť; žiadal trovy konania.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že s ním nesúhlasí, nakoľko dôvody v ňom uvádzané sú nepravdivé. Nie je pravdou, že by bez súhlasu žalobcu svojvoľne vyberala prostredníctvom jeho karty z jeho bankového účtu postupne sumu 7.000,- €, pretože jej kartu odovzdal a poskytol spolu s potrebným PIN kódom a zároveň jej povedal, aby z jeho účtu vyberala potrebné peniaze pre maloletú O., ktorá jej bola zverená Okresným súdom Bratislava III. do osobnej starostlivosti. Uvedená suma bola určená na výživné pre maloletú i na jej potreby so sťahovaním do P., o čom mal žalobca vedomosť, keďže to bol práve on, kto jej navrhol, aby zobrala maloletú do P., aby sa tam o ňu starala. Táto skutočnosť bola žalobcovi známa už v konaní, v ktorom sa rozhodovalo o zverení maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti, čo potvrdil aj písomne a overil pred notárkou Hrotekovou, preto jeho tvrdenie, že o tom nevedel, je nepravdivé. Nestotožnila sa ani s tvrdením žalobcu, že nebol žiadnym spôsobom informovaný, ani SMS správou alebo telefonicky o výberoch zo svojho účtu, pretože sám vo svojich výpovediach potvrdil, že po každom výbere z jeho účtu mal vedomosť prostredníctvom SMS správy, a to aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Uvedené vyplynulo aj zo svedeckých výpovedí svedkov vypočutých v trestnom konaní i konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava III. Nie je ani pravda, že by urýchlene jednala a hrubo zasiahla do vzťahu medzi žalobcom a jeho maloletou dcérou, keď sám prišiel s iniciatívou, aby sa ona starala o maloletú, nakoľko sa nemal zdržiavať na Slovensku. Po pohrebe svojej manželky, t.j. jej dcéry, žalobca odišiel zo Slovenska a ona sa starala o svoju maloletú vnučku v Bratislave, na N. č. XX až do júna 2013 a po skončení školského roka so súhlasom žalobcu

odišla spolu s maloletou do P., kde žil jej manžel. V tomto konaní a konaní vedenom pod sp.zn. 19 C 339/2015 uvádzala všetky skutočnosti tak, ako sa v skutočnosti udiali. K argumentácii žalobcu, že nie je povinný preukazovať neexistenciu dohôd medzi ním a ňou je irelevantné, počas všetkých konaní uvádzala, že peňažné prostriedky z platobnej karty použila len na výživné a ďalšie potreby maloletej spojené s cestou do Francúzska. Nepravdivé sú aj tvrdenia ohľadom použitia finančných prostriedkov, čo potvrdzuje aj tá skutočnosť, že od roku 2013 doteraz hradí všetky náklady spojené s užívaním bytu. Dodala, že je viac ako nemorálne, keď žalobca tvrdí aký mal obrovský vzťah k svojej maloletej dcére O., ktorá ako osem ročná zostala sirotou, o ktorú sa celý čas stará ona, pričom žalobca sa ju snaží pripraviť o dedičstvo po nebohej matke a to tým spôsobom, že bez jej vedomia, aj keď jej bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti, podpísal dňa 5.12.2017 zmluvu o zriadení záložného práva na byt v Bratislave, na N. č. XX. Poukázala na skutočnosť, že žalobca na maloletú, ktorú „tak miluje“, neprispieva na jej výživu od júna 2014 doteraz a celkovo dlhuje na výživnom sumu 21.717,- €, je trestne stíhaný pre neplnenie si vyživovacej povinnosti, pričom bol na neho vydaný aj zatykač Okresným súdom Bratislava III. Odvolaciu súdu preto navrhla napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu potvrdiť.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu uviedol, že žalovaná si prostriedky z jeho bankového účtu vyberala svojvoľne, nikdy nesúhlasil s vystaňovaním maloletej O. do P., ani s tým, aby žalovaná za účelom vystaňovania maloletej vyberala prostriedky z jeho bankového účtu. Nebol informovaný o realizácii výberov z jeho bankového účtu telefonicky od žalovanej, ani prostredníctvom SMS správ. Prišiel s iniciatívou, aby sa žalovaná postarala o maloletú O., ale nesúhlasil, aby sa vystaňovala do P. a s tým, že v súvislosti s týmto vystaňovaním maloletú viac neuvidí. Žalovaná vo svojom vyjadrení poukázala na ďalší údajný účel výberu prostriedkov z jeho bankového účtu, a to úhradu nákladov spojených s užívaním bytu, hoci vo svojom vyjadrení tvrdila, že všetky prostriedky vybrané z jeho účtu použila na výživné maloletej a potreby maloletej spojené s cestou do P.. V žiadnom prípade sa maloletú O. nesnaží pripraviť o dedičstvo, naopak o nakladanie s majetkom maloletej má zjavne záujem žalovaná. Nie je dlžný žiadne prostriedky žalovanej, rád by si plnil základné povinnosti rodiča, ak by žalovaná bez jeho súhlasu nevystaňovala maloletú z územia Slovenskej republiky a definitívne tak nezničila jeho vzťah ako rodiča s dieťaťom. Zotrval v celom rozsahu na svojom odvolaní.

7. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jej vyjadreniu k odvolaniu žalobcu uviedla, že skutočnosti uvádzané v odvolaní a vyjadrení žalobcu sú nepravdivé, pretože nie je pravda, že nesúhlasil s vystaňovaním maloletej O. do P.. Práve naopak to bol on, kto inicioval a navrhol odchod maloletej do P., aby tam žila, keď mal úmysel sa vystaňovať do uvedenej krajiny a v prípade, že by maloletá žila vo P., len by to uľahčilo jeho príchod a pobyt v tejto krajine, čo bol hlavný dôvod, prečo jej túto skutočnosť navrhol. Žalobca bol o každom platobnom výbere informovaný prostredníctvom SMS správy. Nestotožnila sa ani s tvrdením žalobcu, že vyberala finančné prostriedky z jeho bankového účtu, ktoré nepoužila na potreby maloletej spojené s cestou do P. a jeho tvrdenie, že sa snažila o nakladanie s majetkom maloletej je viac ako nemorálne. Žalobca založil záložnou zmluvou nehnuteľnosť, čím bráni maloletej, dedičstvo po svojej matke nerušene a pokojne užívať, keď príde na Slovensko. Taktiež nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že si riadne plní svoje povinnosti voči maloletej a nedlží žiadne finančné prostriedky, nakoľko k dnešnému dňu dlží na výživnom sumu cca 22.000,- €, neplatí náklady spojené s užívaním bytu a neprejavuje akýkoľvek záujem o maloletú O.. Ona nemala nikdy v úmysle zničiť vzťah žalobcu s jeho dcérou, ale je to on, kto porušuje zákony, nemôže vycestovať do Európskej únie, pretože bol Okresným súdom Bratislava III. na neho vydaný zatykač pre páchanie trestnej činnosti.

8. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej k jeho vyjadreniu k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu nevyjadril.

9. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. októbra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia strán sporu upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

10. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

12. Odvolací súd sa stotožnil so správnym záverom súdu prvej inštancie uvedenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že svoju platobnú kartu aj s PIN kódom, poskytol žalobkyni výlučne za účelom výberu súdom určeného výživného pre jeho maloletú dcéru vo výške 500,- € mesačne, čím nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej neoprávneným výberom peňazí jeho kartou v období od 8.5.2013 do 18.5.2013 v žalovanej výške 7.000,- €, ktorý záver aj dostatočným spôsobom odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Nebolo možné súhlasiť s tvrdeniami žalobcu uvedenými v jeho odvolaní, že v konaní uniesol dôkazné bremeno čo do preukázania, že platobná karta bola žalovanej poskytnutá len na platenie výživného podľa súdneho rozhodnutia o výživnom na jeho maloletú dcéru, čo sama žalovaná aj potvrdila a vyplýva to aj z logiky veci, keď si žalovaná od neho kartu preberala v čase určovania výživného na maloletú, pretože túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal a v konaní predložil iba tretiu stranu zápisnice o výsluchu žalovanej v trestnom konaní (č.l. 4 spisu) a odpoveď na žiadosť Sberbanky zo dňa 5.2.2014 adresovanú Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave III týkajúce sa transakcií na jeho účet za obdobie od 1.4.2013 do 19.6.2013.

13. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 9.4.2013, č.k. 38 P 22/2013-34, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 2.5.2013, bola žalovanej zverená do náhradnej osobnej starostlivosti dcéra žalobcu, maloletá O. N., narodená dňa X.X.XXXX s tým, že bude vykonávať osobnú starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletej a v bežných veciach ju bude zastupovať a spravovať jej majetok namiesto rodičov, pričom žalobcovi ako otcovi bola uložená povinnosť prispievať na výživu maloletej sumou 500,- € mesačne od 1.4.2013, ktorú sumu je povinný zasielať k rukám žalovanej ako starej matky, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred (č.l. 110 spisu), keď sám žalobca so zverením maloletej dcéry do starostlivosti žalovanej súhlasil (č.l. 182 spisu). Žalovaná nepoprela, že jej žalovaný poskytol svoju platobnú kartu za účelom výberu výživného pre maloletú určeného súdom, namietala, že by sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila tým, že neoprávnené vybrala v období od 8.5.2013 do 18.5.2013 sumu 7.000,- € z účtu žalobcu platobnou kartou, ktorú jej zveril na výber výživného pre maloletú, pretože jej dlží peniaze i na výživnom, pričom uvedenú sumu použila na zabezpečenie starostlivosti o maloletú O.. Tvrdenie žalovanej o použití sumy 7.000,- € žalovanou na potreby maloletej, potvrdila v konaní svedkyňa S.. F. S.-J., ktorá vo svojej výpovedi uvádzala, že žalobca dal v jej prítomnosti platobnú kartu spolu s PIN kódom žalovanej a povedal jej, aby vyberala potrebné peniaze na vycestovanie do P. a všetky veci, ktoré potrebuje na zabezpečenie k tomu uhradila z karty, taktiež aj bežnú starostlivosť, napr. lekárske vyšetrenie, krúžky a podobne (č.l. 154 spisu). Ak žalobca tvrdil, že žalovanej odovzdal svoju platobnú kartu spolu s PIN kódom len na výber výživného pre maloletú O., mal na preukázanie tohto tvrdenia povinnosť označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť tohto tvrdenia, čo ale neurobil. Odvolací súd konštatuje, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C.s.p. v spojení s § 185 C.s.p. (§ 120 O.s.p.), podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového

stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Z právnej teórie vyplýva, že skutočnosť navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu, t.j. právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

14. V predmetnom konaní žalovaná preukázala na čo použila sumu 7.000,- €, ktorú vybrala platobnou kartou žalobcu z jeho účtu v období od 8.5.2013 do 13.5.2013, a to na iné potreby maloletej, z dôvodu ktorého odvolací súd na argumentáciu žalobcu uvedenú v jeho odvolaní, že žalovaná neustále menila dôvody, na ktoré použila uvedenú sumu neprihliadol, pretože v tomto i trestnom konaní žalovaná prostredníctvom svojej právnej zástupkyne tvrdila, že finančné sumy, ktoré vyberala z karty žalobcu, boli určené na ďalšie potreby jeho maloletej dcéry, ktorá jej bola zverená do starostlivosti. Odvolací súd dodáva, že medzi takéto potreby patria aj náklady spojené s bývaním. Žalobca nenavrhol v konaní vykonať žiadne dokazovanie (č.l. 157, 214 spisu) aj napriek tomu, že namietal výpoveď svedkyne S. F. S. J., vypočítanej v konaní za účelom preukázania tvrdenia žalovanej, že sumu 7.000,- € vybrala len z dôvodu hradenia ďalších potrieb maloletej O., o čom žalobca vedomosť mal. Tak ako už bolo uvedené vyššie, ak tvrdil, že svoju platobnú kartu spolu s PIN kódom odovzdal žalovanej len za účelom výberu výživného pre maloletú O., mal toto tvrdenie preukázať. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu v jeho odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalovaná neoprávnene vyberala peniaze jeho kartou v období od 8.5.2013 do 18.5.2013, keď išlo o obdobie od 8.5.2013 do 13.5.2013, nakoľko žalobca sám v žalobe uviedol, že „odporca v rozpore s vyššie uvedeným účelom a bez právneho dôvodu vybral v období od 8.5.2013 do 18.5.2013 z účtu navrhovateľa sumu v celkovej výške 7.000,- €.“

15. Odvolací súd k odvolacej námietke žalobcu, že nie je povinný preukazovať negatívnu skutočnosť, a to neexistenciu dohôd medzi ním a žalovanou ohľadne ďalších účeloch odovzdania karty s PIN kódom, okrem výberu výživného pre maloletú O. určeného súdom, uvádza, že pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej-ktorej strany treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúcí charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Bolo tak potrebné sa stotožniť s uvedeným tvrdením žalobcu, že nemá povinnosť preukazovať negatívnu skutočnosť, avšak bolo jeho povinnosťou preukázať, že svoju platobnú kartu spolu s PIN kódom odovzdal žalovanej len za účelom výberu výživného pre maloletú tak, ako tvrdil vo svojej žalobe. Uvedenú námietku žalobca vzniesol aj v konaní pre prvoinštančným súdom, ktorý sa s ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje.

16. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo

výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

17. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

18. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, t.j. aj do výroku II. o náhrade trov konania, ale svoje odvolanie v tomto rozsahu vôbec neodôvodnil, pričom žalovaná odvolanie nepodala. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.). Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p., ale nesprávne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v plnom rozsahu, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania, odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o náhrade trov konania podľa § 388 C.s.p tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Odvolací dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).